

Sygn. akt III UK 17/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania A. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.
o ustalenie prawa do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 3 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 2 października 2013 r.

W ocenie skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Stwierdzono mianowicie, że „w doktrynie przyjmuje się, że istotne zagadnienie prawne może odnosić się zarówno do prawa procesowego, jak i materialnego i wyraża się w wadze danego zagadnienia dla systemu prawnego oraz w jego znaczeniu w porównaniu z innymi instytucjami. Sąd Najwyższy przyjął, że zagadnienie prawne jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawnym, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (orzeczenie SN z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51), a więc w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy winien ocenić, czy pracę ubezpieczonego

A.P. można ocenić, pomimo że formalnie wykonywał pracę na stanowisku kierowniczym, to faktycznie oceniając zakres jego obowiązków i rzeczywiście wykonywane czynności, jako pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i tym samym ocenić, jakie zachowanie ubezpieczonych znajdujących się w sytuacji ubezpieczonego A. P. należy ocenić, jako pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu powyższego przepisu. Pełnomocnik ubezpieczonego zdaje sobie sprawę, iż o istotności zagadnienia prawnego nie powinna decydować wyłącznie tzw. waga społeczna sprawy, gdyż jest to pojęcie ocenne i zmieniające się w zależności od sytuacji społeczno-gospodarczej, aczkolwiek w okolicznościach niniejszej sprawy jest to zagadnienie ważne i doniosłe społecznie, bowiem w sytuacji podobnej do A. P. znajduje się wielu ubezpieczonych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjną jest oczywiście bezzasadna. Nie spełniała także wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22). Dotyczy to w szczególności sformułowanych przez skarżącego rzekomych zagadnień prawnych. Istotne zagadnienie prawne występuje, gdy wskazywana kwestia prawna ma niemałe znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jego zredagowaniu, ale przede wszystkim o jurydyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976).

Aby niniejsza skarga mogła zostać przyjęta do rozpoznania skarżący, powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien był przedstawić zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych i wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy,

lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (postanowienia SN z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl., z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z 22 listopada 2007 r., III CZ 47/06, niepubl.).

W istocie kwestia wskazana przez wnoszącą skargę jako zagadnienie prawne nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz zmierza do wyjaśnienia skonkretyzowanego i zindywidualizowanego problemu, istotnego jedynie dla skarżącego. Istotne zagadnienie prawne musi mieć generalny i abstrakcyjny, ale zarazem realny (rzeczywisty) charakter; nie może więc być doniosłe jedynie dla zindywidualizowanej i skonkretyzowanej sytuacji występującej w sprawie objętej skargą kasacyjną (zob. np. postanowienie SN z dnia 16 września 2002 r., I PKN 691/01, niepubl; postanowienie SN z dnia 20 listopada 2003 r., I PK 436/03, niepubl; postanowienie SN z dnia 18 marca 2004 r., I PK 625/03, niepubl.).

Wypada dodać, czego nie zauważa skarżący, że Sąd Najwyższy - jako sąd kasacyjny, jest sądem prawa, a nie faktów (wyrok SN z 13 czerwca 2001 r., II CKN 530/00, LEX nr 52597). W związku z tym spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (wyrok SN z 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, Lex nr 475287). Oczywiście zakaz podważania oceny dowodów w żadnym razie nie oznacza, że naruszenia przepisów postępowania dowodowego oraz uchybienia w zakresie legalności prowadzonych dowodów nie mogą stanowić - na ogólnych zasadach - podstawy skargi kasacyjnej dotyczącej naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.